

Yolum Bərdə rayonunun Lək kəndinin yaxınlığında yerləşən Lək meşə massivinədir. Aydınlıq üçün bildirim ki, həmin ərazidə düz 27 ildir- Ağdamın işğalından sonra köçkün soydaşlarımız məskunlaşıb.

Saat 10 radələrində yaşayış məntəqəsinə çatdım. Soydaşlarımızla yenidən görüşüb söhbətləşirdik ki, qəflətən dəhşətlə uğuldayıb şəhərə düşən mərmilərin səsi qeyri-ixtiyari söhbətimizi yarıda kəsdi. Bəli, Ermənistan ordusu Azərbaycanın yaşayış məntəqələrini birbaşa hədəfə çevirməkdə davam edir "Ermənilərin bu quduzluğu, dinc əhalini hədəfə alması sizi qorxutmur ki?" sualına hər kəs eyni əhvalruhiyyə ilə cavab verdi: "Ordu-muza, tankımıza, topumuza gücü çatmayan, tülkü kimi meydana qaçan erməni qisası dinc əhalini bombala-

Zəndə Şükürova gözlərinin kökünə sığmayan bir sevinc-lə söhbəti davam etdirir: "Düz 27 ildir kəndimiz ermənilər tərəfindən alındandan bu meşəyə pənah gətirmişik. Palçıqdan- samandan qarğı-dan hər kəs özünə bir daxma tikib. Bu illər ərzində çox əziyyətlər çəkmişik, necə deyirlər, kirpiyimizlə od götürmüşük. Amma heç vaxt yurdumuza dönəcəyimizə şübhəmiz olmadı. Elə xüsusəndə, bu səbəbə görə, daha rahat, daha müasir evlər tikmədik, rahatlıq yaratmadıq.. İndi o xoşbəxt gün lap yaxındadır. Vallah savaş başlayan gündən sevincimiz sinəmizə sığmır. Allah ordumuza kömək olsun! İnşallah füzulililərin, cəbrayillilərin yaşadığı sevinci tez bir zamanda biz ağdamlılarda yaşayarıq".

Şıxlar kəndindən məcburi köçkün, təxminən 45 yaşla-

rağımız sancılmış Soltanbud meşəsinin yanında olan hündür təpəyə gedirəm. Çox adam ora gəlir və ordan döyüş meydanını izləməyə çalışır. Həm də ordan baxanda kəndimiz ovuc içi kimi görünür. Hətta bir gün orda qəribə bir hadisə də oldu. Adamların arasında hərbi geyimdə 30-35 yaşlı bir cavan oğlan da vardı. "Hərbçi"nin üz qur-

mi 3 mərtəbəli tikdirəcəm. Onsuzda arxamızda güclü dövlətimiz var, kömək edəcəm. Kəndimiz azad edilsin, "4 yol"dan Baş Qərvəndə qədər piyada gedəcəyəm, həyatımın başına dizin-dizin sürünə-sürünə dolacağam. Qurban demişəm, qurban! Hələ bir kəndimizə çatım... Ermənilər etdikləri pisliklərə görə hər zaman bizə baxıb, tikib-qurduğumuz ye-

"Qələbəyə Qurban demişəm!"

mağda görünür. Elə bilir ki, bununlada mərmilərlə insanları qorxudacaq, vahimə yaradacaq! Amma gördüyünüz kimi heç nə əldə edə bilməyib, elə əzilə-əzilə geri çəkilməkdə davam edir"

Ağdam rayonun Şıxlar kəndindən olan ağbircək anamız-Yediyar Rəhimova isə bildirdi ki, ermənilər qorxaqdı, qorxaqlar isə hər iyrencliyi etməyə qadirdilər: "Qızım, bu lənətə gəlmişlər bizim qundaqda olan körpəmizdən də qorxublar. Qorxaq olduqlarına görə də, Xocalı faciəsi zamanı körpələrə də aman vermədilər Özləri də bilirilər ki, uduzublar, ona görə də, uduzmağın hayfını dinc əhalidən çıxırlar. Olsun! Canım orduma, torpağıma qurban!"

Ağdam rayonunun Baş Qərvənd kəndindən olan

rında olan Ələmşahın qaşqabağı yerlə gedirdi. Bayaقدan susub, söhbət edənlərə, müzakirə apararlara diqqət kəsilmişdi. Ugurlarımızın bu yerində Ələmşahın niyə kəderli olması diqqətimizi çəkdi:

-Ələmşah, niyə belə kəderlisən?-sualımızı eşidən kimi giley-güzara başladı:

-Nə olacaq ee, sağ əlimdə bir balaca problem var deyər mənə döyüşə aparırlar, orduya köməyə götürümlər, yardım etməyə qoymurlar. ..Bəs mən sabah necə deyəcəm ki, bu qələbədə zərrə qədər də olsa mənim də payım var. Mühəribəyə oğlumun da yaşı düşür. Amma qohum-əqrabadan könüllü gedənlər çoxdu. Allah hamısını qorusun. Döyüşə getməsəmdə hər gün bay-

luşu nəse xoşuma gəlmədi. Eyni zamanda ayağındakı hərbiçilərə məxsus "sapoq"da bizim hərbiçilərin sapoqundan tam fərqli idi. Üstü-başı palçıqlı idi. Ağdam polisləri gəlib bizi xəbərdar etdilər ki, o yüksəklikdə durmaq həyatımıza təhlükə ola bilər və təpəni tərk etməyi bizə tapşırırlar. Bu məqamda baxdım ki, həmin o "hərbçi" polisləri görəndə kimi təpənin arxa tərəfinə keçdi və gözə görünməməyə çalışdı. Polislər gedəndən sonra bi-

ni kəndlərimizə-qəsəbələrimize baxıb xar olacaq! Prezidentimiz düz deyir. əslində o erməniləri torpaqlarımızdan iti qovan kimi qovmalıyıq! Qovacağıqda!

Lək meşəsində hazırda müvəqqəti yaşayan ailələrin övladlarından bir çoxu da ön cəbhədədir. Vaxtı ilə I Qarabağ savaşında əvvəl gündən son günə qədər döyüşmüş Şakir Əliyevin oğlu Sənan Əliyev tankçı kimi Füzuli bölgəsində əsgərlərimizlə birgə tarix yazır. Qasım Həsənovun oğlu Kənan isə topçudur

zim dildə amma həyəcanlı tərzdə "məni də Bərdəyə qədər apararsınız mı?" deyəndən sonra artıq şübhələrim özünü doğruldurdu. Tez polislərimizə telefonla xəbər verdim. Onlar gəldilər və həmin şəxsi götürüb apardılar. İndi hamımız ayıq-sayıq olmalıyıq, düşmən uzaqda deyil! Amma kaş mənə də döyüşə aparaydılar, Nəyəsə lazım olmadım...

Evlərə-ailələrə bir-bir baş çəkirəm, hamının üzündə bir xoşbəxtlik, bir ümid, bir sevinc var. Hətta Zabilə Musayeva evini necə tikəcəyinin xəyalını da qurub. Deyir, bu dəfə ermənilərin acığına evi-

və digər gənclər də hazırda qaynar nöqtələrdə düşmənlə üz-üzə dayanıb. Burda yaşayanlar həmin gənclərin simasında bütün gün ordumuza, əsgərlərimizə uğurlar diləyir, Allahdan onlara can sağlığı arzulayırlar.

Ataların belə bir misalı var: "El bir olsa, zərbi kərəm sındır". İndi elimiz də birdi, hətta elimiz dövlətinə, ordusuna canını qurban verməyə hazırdı. Yaşa Ali Baş Komandan, yaşa Azərbaycan əsgəri!

Əntiqə Rəşid
"Ədalət" qəzetinin
Qarabağ bölgəsi üzrə
xüsusi müxbiri

